

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce B., s.r.o.,** zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Klimešem se sídlem Dukelských hrdinů 14, Praha 7, proti **žalovanému Celnímu ředitelství Praha,** se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2003 č. j. 10 Ca 128/2003 – 9,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce podal včas kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2003 č. j. 10 Ca 128/2003 - 9, jímž byla odmítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2003 č. j. 16632/02-21/I ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2003 č. j. 16632/02-21/nesprávnost, a rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného usnesení se podává, že žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný podle § 55b odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále

jen „daňový řád“) rozhodl tak, že se nařizuje přezkoumání rozhodnutí CÚ čj. 01-806/02/11-14 ze dne 18. 3. 2003 s tím, že přezkumné řízení provede Celní úřad Mladá Boleslav.

Městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného, jehož přezkoumání se žalobce domáhá, je z přezkoumání soudem vyloučeno, a podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) žalobu jako nepřípustnou odmítl.
Městský soud odkázal na § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu tohoto ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. stanoví, že ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jež nejsou rozhodnutími; na tom nic nemění skutečnost, že z formálního hlediska rozhodnutími nepochybně jsou, pouze však nejsou takovými rozhodnutími, která zakládají žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Právě takovým úkonem je rozhodnutí žalovaného, jehož přezkumu se žalobce domáhá. Žalobce totiž napadeným rozhodnutím nemohl být zkrácen na svých právech, protože se jím o žádných jeho právech nerozhodovalo.

V řízení o přezkoumávání daňových rozhodnutí podle § 55b daňového řádu může být vadné pravomocné rozhodnutí zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno, a to na základě žádosti daňového subjektu nebo z vlastního podnětu kteréhokoli správce daně. Rozhodnutí o tom, zda přezkoumání bude povoleno nebo nařízeno, vydává vždy instančně vyšší správce daně. Proti takovému rozhodnutí není přípustný opravný prostředek. Je-li přezkoumání povoleno nebo nařízeno, má to odkladný účinek vůči rozhodnutí přezkoumávanému. Po povolení nebo nařízení provádí nové řízení správce daně, který rozhodl v posledním stupni a je vázán právním názorem toho, kdo přezkoumání povolil nebo nařídil. Proti novému rozhodnutí ve věci se lze odvolat.

Pouze v případě, že řízení bylo nově otevřeno, přichází v úvahu další rozhodnutí, jímž se buď rozhodnutí potvrzuje tam, kde v přezkumném řízení nezákonnost nebyla shledána, nebo se zruší, nahradí jiným či změní, existovaly-li právní vady nebo nedostatky ve skutkových zjištěních. Pouze takové další rozhodnutí, zasáhne-li do subjektivních oprávnění a povinností žalobce, je rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 65 odst. 1 s. ř. s. a je po vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví.

Napadené rozhodnutí, jehož přezkoumání se žalobce domáhá, nezasáhlo do jeho subjektivních hmotněprávních oprávnění a povinností. Tímto rozhodnutím žalovaný pouze vyjádřil použití mimořádného procesního prostředku dozorčího práva.

V kasační stížnosti je tvrzen důvod opírající se o ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Žalobce spatřuje rozpor se zákonem v tom, že soud se zaměřil pouze na žalobní legitimaci ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nikoli zejména ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. Postup žalovaného je nezákonný zejména proto, že ust. § 55b daňového řádu (nesprávně uváděn § 55 písm. b) daňového řádu) umožňuje přezkoumání pouze takového rozhodnutí, které je v rozporu s právními předpisy nebo se zakládá na podstatných vadách řízení a okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši. Je však zjevné, že předmětným rozhodnutím nebyla stanovena daň, ale došlo pouze k rozhodnutí o zrušení původních rozhodnutí celního úřadu v rámci autoremedury, a to zcela zjevně ze zákonných důvodů, neboť původní rozhodnutí byla vydána ještě před tím, než došlo k zahájení daňového řízení.

Poté příslušný celní úřad opětovně projednal předmětnou problematiku a výsledkem bylo vydání nového rozhodnutí. Proti nim však žalobce podal odvolání, ve kterých mj. namítl prekluzi práva daň doměřit ve smyslu § 268 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném od 1.7.2002.

Žalobce má za to, že se jedná o nezákonný postup správního orgánu, jímž byl zkrácen na svých právech a v důsledku toho by také mohlo dojít k obcházení zákona v ust. § 268 celního zákona ve znění účinném od 1. 7. 2002. Nelze rovněž přehlédnout ust. § 55b odst. 6 daňového řádu, podle něhož orgán, který přezkoumání provádí, je vázán právním názorem orgánu, který přezkoumání nařídil.

Městský soud se měl zaobírat otázkou, zda se nejedná o rozhodnutí, které je „výrazem" nesprávného postupu správního orgánu. Za tohoto stavu by pravomoc pro přezkoumání takového rozhodnutí byla v každém případě dána. Přezkoumání postupu žalovaného je nutné i z hlediska posouzení obecné otázky nesprávného užití předmětného zákona v praxi, neboť takovým postupem by mohly celní orgány v praxi obcházet pevně stanovené lhůty dané příslušným zákonem.

Žalobce navrhl, aby napadené usnesení městského soudu bylo zrušeno a věc vrácena městskému soudu k novému projednání a rozhodnutí (správně k dalšímu řízení).

Žalovaný ve vyjádření vyvracel důvody kasační stížnosti a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), dospěl po jejím přezkoumání k závěru, že není důvodná.

Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře vždy dochází k závěru, že rozhodnutí podle § 55b odst. 1 daňového řádu jsou vyloučena z přezkoumání soudem (srov. např. č. 14/2003 Sb. NSS nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 143/2002 - 98, č. j. 7 A 54/2002 - 30).

Rozhodnutí vydaná podle § 55b odst. 1 daňového řádu jsou považována za výkon dozorčího práva. Tato rozhodnutí nezasahují do hmotněprávních subjektivních práv a povinností daňového subjektu. Nejvyšší správní soud odkazuje na podrobnou právní argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného usnesení městského soudu, s níž se ztotožňuje.

Námitka, že se soud zaměřil pouze na posouzení žalobní legitimace ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a nikoli zejména ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s., není důvodná. Žalobcova aktivní legitimace k podání žaloby je založena na jeho tvrzení, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu; toto rozhodnutí však nezasáhlo do jeho hmotněprávních subjektivních práv a povinností, jak je uvedeno shora. Ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. na projednávanou věc nedopadá a soud toto ustanovení nemohl aplikovat.

Soud ve správním soudnictví nemůže rozhodnutí podle § 55b odst. 1 daňového řádu přezkoumávat ani tehdy, je-li tvrzeno, že pro vydání tohoto rozhodnutí nebyla splněna jedna ze dvou podmínek, které musejí být splněny současně (že nedošlo ke stanovení daně v nesprávné výši), nebo že vydáním tohoto rozhodnutí může dojít k obcházení § 268 celního zákona. Tyto námitky bude muset žalobce uplatnit v přezkoumaném řízení, které provede Celní úřad Mladá Boleslav.

Proti rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení bude žalobce moci podat odvolání a případně se žalobou bude moci domáhat přezkoumání odvolacího rozhodnutí soudem ve správním soudnictví; i v žalobě bude moci případně uplatnit námitky, které nyní uplatnil v kasační stížnosti.

Městský soud v Praze rozhodl v souladu se zákonem. Kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. května 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu